

URC: 30 anys de comunió i diàleg

Dc, 28/04/2010 per Lluís Serra

[Gerasa](#)

El 29 d'abril proper se celebrarà el 30è aniversari de la creació de la **Unió de Religiosos de Catalunya (URC)**. Una mirada retrospectiva cap als anys vuitanta ens situa en l'encreuament de dos esdeveniments d'una importància històrica indubtable: el postconcili i l'adveniment de la democràcia, fruits tots dos de somnis molt acaronats i viscuts també per la vida religiosa.

El Concili Vaticà II, convocat per Joan XXIII i prosseguit per Pau VI, va obrir les finestres de l'Església perquè hi entrés l'alè de l'Esperit i perquè es dialogués amb la cultura contemporània en la fidelitat a Crist. **La vida religiosa va dedicar grans esforços per aplicar els missatges conciliars.** Qualsevol canvi provoca resistències, crisis, polaritzacions... Tancar-se significava triar la seguretat i mantenir un conflicte amb el món, deixar d'estar-hi. Obrir-se implicava el risc d'estar al món però deixant-se devorar per ell. L'opció evangèlica és clara: ser al món sense ser del món. No sempre es va trobar l'equilibri, malgrat que es van purificar motivacions. La conseqüència va ser doble: es van produir molts abandonaments i molts dels que van quedar van arrelar el seu compromís en una decisió més clara i decidida. El pas del cristianisme sociològic, que va propiciar el règim franquista, al cristianisme personalitzat va representar una purificació de la fe, alhora que es va cobrar el seu preu. Es va anticipar el que després es va definir com un cristianisme en diàspora.

La mort de Franco va obrir un procés de **transició al sistema democràtic**. Es va optar per la reforma i es va desestimar la ruptura. Els fantasmes de la guerra fratricida van esperonar la recerca de noves fórmules que no fessin perillar la convivència. Van aflorar les velles reivindicacions d'autonomia que, per desactivar les resistències tradicionals, es van generalitzar en un mapa geogràfic nou. L'encarnació ha estat un criteri que la vida religiosa ha tingut, sovint, en compte. Per això, es va procedir a cercar en l'URC un sistema que, sense trencar amb el conjunt, el dotés de personalitat pròpia per atendre més bé les necessitats circumdants. Les propostes conciliars de recuperar les llengües vernacles en la transmissió de la fe, en la litúrgia i en la proclamació de la paraula, van harmonitzar amb la tendència de viure una vida religiosa sensible a l'entorn cultural i social. La pastoral no podia ignorar les dimensions de fons i havia d'afavorir un àmbit de propostes i d'invitacions. Calia córrer riscos, conscients que l'immobilisme no és qualsevol risc sinó una equivocació.

La vida religiosa a Catalunya va obrir un espai de comunió i diàleg.

L'objectiu va consistir a viure a fons la **centralitat de Jesús** i, a la vegada, accentuar la col·laboració de tothom en la missió d'**anunciar l'evangeli en un context canviant i secular**. La branca masculina, constituïda pels abats i provincials, i la branca femenina, formada per les superiores majors, van decidir crear l'URC amb presència paritària en els òrgans de govern. En aquestes tres dècades, s'han portat a terme molts projectes interessants, s'ha accentuat **el sentit d'intercongregacionalitat**, s'ha optat per la sinergia de les possibilitats de cada institució. Les religioses i religiosos, més conscients de la seva pobresa i de la seva fragilitat, segueixen Jesús, viuen el pols de l'Església com a poble de Déu, es comprometen en missions de frontera, es troben en els marges de la societat i obren un canal d'espiritualitat i transcendència.